

EL MONSTRE DE LES NEUS

Com cada vespre, en Gènius i en PlayMe van esperar que la gent marxés de la biblioteca. A fora, s'anava fent fosc.

-Vinga, anem!- va dir en Gènius.

Van sortir de la fotocopiadora on s'amagaven i van dirigir-se cap a un ordinador.

En PlayMe va pujar sobre els genolls d'en Gènius i el nen va connectar el seu dit al forat de l'USB. Una descàrrega elèctrica els va travessar. I, un segon més tard, estaven al món *online*. La Valentina i el Bit els esperaven dins de la Biblioteca Virtual.

-Ja era hora!- va dir la Valentina, volant mig tremolosa.

-Per què tremoles?- va preguntar en Gènius.

-Perquè fa molt fred. Mira!!

La Valentina va obrir la boca per treure amb força l'aire de la respiració.

-No veig res- va dir en Gènius.

-Exacte! Jo abans era capaç de treure foc con un drac! I ara no puc. I els dits de les mans se m'estan congelant... no puc moure objectes des de la distància!

-Jo no noto res- va continuar en Gènius.

En Bit i el PlayMe miraven la Valentina sense entendre res.

-Ja veig que no m'enteneu- va dir ella, impacient. -Vosaltres, sou mig màquines, així que no sabeu què és passar fred!

-Sí. Les bateries interiors són fantàstiques. Ens mantenen calentets...!- va començar en Gènius, somrient.

-Biti bic! - va fer en Bit, tot donant la raó al nen.

-Bup! - va fer en PlayMe també.

La Valentina estava cada cop més enfadada i tremolosa.

-Alguna cosa estranya està passant i m'heu d'ajudar a resoldre-la! Abans he vist neu a un dels passadissos de la biblioteca!

En aquell moment un vent gelat es va endur la gorra d'en Gènius.

-Tinc una idea!- va dir el noi, després de recuperar la seva gorra.

Sense dir res més, es va llepar el seu dit índex. Després el va aixecar, tot dient:

-El vent ve d'aquell passadís d'allà. Si ens hi endinsem, trobarem l'origen del fred!

Els quatre amics van començar l'expedició. Van caminar per passadissos llargs i estrets. Les parets estaven plenes de prestatges de llibres, tant alts que ni tan sols podien veure on acabaven.

-Fa tant fred que ja ni tan sols puc volar!- es va queixar la Valentina, mentre intentava aixecar les cames del terra tot fent petits salts.

-Bit bipipi bit- va fer en Bit, que oferia una nou de macadàmia a la nena.

-Gràcies, Bit. Però ni tan sols els fruits secs em serveixen ara- va contestar la superheroïna, tot acariciant el cap del robot.

De sobte, el passatge per on caminaven es va dividir en tres passadissos.

Estaven plens de neu i eren encara més estrets que els anteriors. El vent va començar a xiular molt fort.

-Hauríem d'intentar identificar on som- va dir la Valentina, agafant-se les ulleres, que amenaçaven amb sortir disparades. -Ens hem perdut.

-Sí. Tots els passadissos semblen iguals- va contestar en Gènius.

-Bip, bip, biqui bit- va fer en Bit, tot estirant la seva antena amb GPS.

-Bona idea, Bit- va dir la Valentina. -Fes un mapa del lloc on estem.

-Bip bip- va contestar en Bit, que de sobte va inflar el seu pit metàl·lic. Estava orgullós d'haver impressionat la Valentina. Va somriure i després va posar els ulls en blanc. Això significava que començava a emmagatzemar dades. Aquesta activitat li resultava d'allò més plaent.

-Bup! -va fer llavors en PlayMe, des d'un racó.

-En PlayMe ha trobat alguna cosa!- va dir en Gènius.

Es van apropar i van veure unes petjades enormes sobre la neu.

-Oh, això sembla la petjada d'un monstre!- va dir la Valentina, amb els ulls com unes taronges.

-Vols dir? – va contestar en Gènius, no gaire convençut.

-I tant! Ahir mateix estava llegint un llibre sobre el Yeti, el monstre de les neus! El coneixes?

-Em sona. Alguna vegada han fotocopiats algun llibre sobre això a la biblioteca del món real.

-I si ha estat ell qui ha provocat el fred i la neu?- va dir la nena.

-Només hi ha una manera de comprovar-ho- va contestar el nen.- Seguir els seus passos!

-Error del sistema!- va dir llavors en Bit, amb cara de pomes agres. Ell volia continuar emmagatzemant dades per fer un mapa.

Però els altres ja estaven darrera les petjades misterioses. Després de molt caminar van arribar al final del passadís. Davant d'ells, tot era blanc. Nevava i el vent xiulava tan fort que gairebé no es podien sentir els uns als altres.

-On som?- va cridar en Gènius.

-Potser hem arribat al pol nord!-va contestar la Valentina, cridant també.

-Ho dubto molt!- va contestar en Gènius.-
Mira!

El dit d'en Gènius apuntava a una palmera plena de neu que es movia ben a prop seu.

-Això cada cop és més estrany! – va cridar ara la Valentina.- Què hi fa una palmera al mig del pol nord?

-Bup, bup, bup! – va fer en PlayMe, tot assenyalant un grup de palmeres al darrera. Una hamaca se sacsejava entre dos troncs.

-Allà deu viure el Yeti! - va dir en Gènius- Però, això és molt estrany... també hi ha un ventilador... Per què voldria un ventilador amb aquest fred?

-Gènius!!- va cridar la Valentina-. Em sembla que ja sé on som... No som al pol nord. Som en un lloc tropical. Per això hi ha palmeres, l'hamaca i el ventilador!

-Però tu... com ho saps?- va contestar en Gènius.

-Bé... umm... – la Valentina va dubtar abans de continuar parlant.- Crec que en Bit i jo

coneixem aquest indret. Ahir vam estar llegint a l'hamaca. Era un lloc calorós i agradable. De fet, s'hi estava tan bé que m'hi vaig quedar adormida. I quan em vaig despertar, vam marxar. Estic pensant que... que... potser em vaig deixar el llibre sota l'hamaca i el ventilador encès...

-Què dius? – va dir en Gènius.- Que et vas deixar el ventilador encès?! Amb el llibre al costat!

-Error del sistema! – va dir en Bit, tot donant-se un cop amb la mà al cap.

-Això ho explica tot, Valentina! – va continuar en Gènius. – Crec que ja entenc què ha passat aquí. Després que tu te n'anessis, l'aire va continuar sortint del ventilador. I va fer que

l'hivern, de mica en mica, anés sorgint entre les pàgines del llibre del Yeti i escampant-se per la Biblioteca Virtual...

-Bup, bup! – va bordar en PlayMe mentre el seu morro apuntava el ventilador.

-En PlayMe té raó, Gènius! Hem de parar el ventilador!- va cridar la Valentina.

La nena va intentar volar fins al ventilador, però el vent era massa fort. Tampoc podien apropar-se caminant fins allà. Llavors en PlayMe es va plantar amb les potes del darrera de cara al ventilador. Va allarga el seu cable-cua i el va llençar fins que va poder fer una volta al voltant d'una palmera i fer un nus.

-Genial!- va cridar en Gènius.- Quina bona idea, PlayMe!

En PlayMe va moure la cua, content.

-Si m'enfilo al cable podré arribar fins a les palmeres i apagar el ventilador d'una vegada! –va dir en Gènius.- Valentina, Bit: agafeu bé el PlayMe, així no l'arrossegaré!

La nena i el robot van envoltar amb els seus braços en PlayMe. En Gènius va començar a caminar fins al ventilador, agafant-se al cable-cua del seu amic. Finalment, va arribar i va apagar l'aparell. El vent va parar i la neu es va començar a fondre.

-Súper!- va dir la Valentina.

-Bit bit bit- va dir en Bit.

-Bup! – va dir en PlayMe.

Poc després, la neu es va fondre del tot i el paisatge va tornar a ser tropical.

-Però hi ha una cosa que no entenc- va dir la Valentina, mentre sacsejava la seva capa per assecar-la-. D'on van sortir les petjades misterioses?

En PlayMe va bordar, tot assenyalant els peus d'en Bit.

-Molt fàcil- va dir en Gènius, mentre tancava el llibre del Yeti, que restava obert davant el ventilador apagat.- Les petjades no eren d'un monstre. En realitat, estaven formades per

dos tipus de petjades: les teves i les dels peus d'en Bit.

-Oh! – va dir la Valentina.- Vols dir que jo mateixa era el monstre de les neus??!!

Tots van riure.

Tu i en Bit, que sempre camina darrera teu. Tan a prop que ens pensàvem que els vostres peus eren només un, el del Yeti!! – va contestar en Gènius.

En Bit va enrogir i tots van tornar a riure. En PlayMe va córrer fent un cercle al voltant del grup, tot movent el seu cable-cua.

Gairebé era de dia quan en Gènius i en PlayMe van tornar a la biblioteca real. Mentre es ficaven de nou dins la fotocopidora, en Gènius va mirar pel gran finestral que donava al carrer. Flocs de neu començaven a caure sobre la ciutat.

-Què estrany! – va pensar.- Aquesta nit hem descobert que els llibres oberts poden crear noves realitats dins la Biblioteca Virtual però... i si també poden canviar el món real?